

És aztán már mindenre késő volt: hátulról rohantak rá, kétoldalt megragadták a karját és hátraarcot csináltak vele. Szemben a folyosón két újabb géppisztolyos közeledett, fegyvereik órá szegeződtek. Mintha lövés érte volna, hirtelen előrecsuklott a feje.

– Ki ez? – ordította utána valahonnan a bejárati ajtó mellől a parancsnok.

– Senki... egy vén trotty a raktárból – válaszolta elhárítón a fegyveresek mögül előbukkanó rendész, akit Török Kálmán gyerekkorától ismert. – Maga meg hogy kerül ide? – förmedt rá az öregre.

A két férfi, aki előbb karonfogta, most a hóna alatt megemelve olyan sebesen vonszolta a rendészszoza felé, hogy bakancsai a folyosó kövét alig érintették.

– Hogy jutott be a székházba? Ki engedte be? – ez volt a kérdése a sietve odaérkező parancsnoknak is, aki a megyei ávó egyik vezetője volt, régóta ismerték egymást.

Nem tudott válaszolni. A szája nem akart engedelmeskedni, mintha injekcióval zsbibasztotta volna el a fogorvos, olyannak érezte az ábrázatát.

Hogy és ki vitte haza, nem tudni.

Hajnalban a lépcsőházuk előtt talált rá az éjszakás műszakból hazaérkező legidősebb fia. A járdán feküdt magatehetetlenül, mint egy rongycsomó. Második nap merte csak bevitetni a család a kórházba a féloldalára megbénult, sem beszélni, sem enni nem tudó embert.

A kórházban rendkívüli helyzet volt, a géppisztolyosorozatok legtöbb sebesültjét először ide hozták be, hogy aztán tovább szállítsák őket más városok kórházaiba. Később kitudódott, hogy sokakat rögtön rabkórházakba.

Török Kálmán december 21-én halt meg egy újabb agyvérzés következtében, és a család engedélyt kapott rá, hogy karácsony harmadnapján, minden feltűnést kerülve, a legnagyobb titokban eltemesse.

KALÁSZ MÁRTON

Tétovaságom – főhajtásul, WS-nek

*„mi történjék a világgal,
ha abbahagyja a vívódást a Jakabokkal az angyal.”*
Rouke van der Hoek

*Vésődjék Jakab az angyallal, más mással – ennyi kies
fékten a világ? Én csak ülök, a túrés
követhetősége – szólnánk még, Uram,
valaha érdekemben, nos, Jakab
voltam egyszer – vagy csak ma: angyal
ámul, álmokból éjszaka fölsuhanó,
s hiszen jó jellege, következményeképp
olykor, jók ébren: tarkul, vélt üt, víg – hallhatóan
szárny suhogására. Fönnen jó fényen
nyújthatott: vakon valaki, ő lett révén ma angyal.
Példa, vétlen önmagam kísérthet: mása – át e
virradó, sötét falakon. Igényt valaki, részre szólt,
űz se eden, gyermekem, fölötte mígnem csodált hatás – hitt
fölényen lát-e: erőd, míg, kar izma; szárnyuk, lent néha – e fény?*